

РЕШЕНИЕ

№ 7564

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **6023** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ, вр с чл.203 и сл. АПК.

Образувано е по искова молба на З. В.- гражданин на А. срещу ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ КЪМ МС НА РБ за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 5000 лева вследствие незаконното му задържане в Център от Затворен тип към РПЦ- С. в продължение на 40 дни, признато за незаконно с Разпореждане № 399/13.01.2023 година, постановено по адм. дело № 267/2023 година по описа на АССГ за периода от 12.12.2022 година до 20.01.2023 година, както и законната лихва върху сумата, считано от 12.12.2022 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че в периода от 12.12.2022 година до 20.01.2023 година ищецът е бил незаконно задържан в помещение от затворен тип в ПЗТ в продължение на 40 дни, което задържане е признато за незаконно със съдебно Разпореждане на АССГ и в резултата на незаконното му лишаване от свобода в продължение на 40 дни е бил подложен в нарушение на чл.3 от ЕКЗПЧОС на нечовешко и унижително отнасяне в помещение от затворен тип в ПЗТ- Б., което е причинило стрес, отчаяние, чувство за безпомощност и малоценност, и вредите са пряка и непосредствена последица от незаконното му задържане в ПЗТ, и престоят му там в продължение на 40 дни. Иска се ответникът да бъде осъден да заплати посочените суми и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- З. В. редовно и своевременно призован, не се явява. Исковата му молба се поддържа от адвокат Г. редовно упълномощена.

Ответникът по иска- Държавна агенция за бежанците при МС на РБ редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Г. и моли да бъде редуцирано. Съображения относно неоснователността на исковата молба развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор М., която намира исковата претенция за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение № 2646/19.04.2022 година, постановено по адм. дело № 1259/2022 година по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на З. В.- гражданин на А. срещу Решение № 5173/20.12.2021 година на Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ, с която е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

С Решение № РПЗТ-29/09.09.2022 година на Председател на ДАБ към МС на РБ ищецът З. В. е настанен в Помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила .

С Решение № 11458/12.12.2022 година, постановено по адм. дело № 6414/2022 година по описа на ВАС-Четвърто отделение е оставено в сила Решение №2646/19.04.2022 година, постановено по адм. дело № 1259/2022 година по описа на АССГ.

С Разпореждане №399/13.01.2023 година, постановено по адм. дело № 267/2023 година по описа на АССГ е наредено да се преустановят действията по принудително настаняване на З. В.-гражданин на А. в Център от Затворен тип към РПЦ- С..

Разпореждането не е обжалвано, като на 20.01.2023 година ищецът е освободен от ПЗТ// видно от приложения на лист 103 от делото Приемо- предавателен протокол.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея

второ,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#) -искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#)-незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт,причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че“Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от

какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- ДАБ към МС на РБ, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място по силата на чл.47,ал.1 от ЗУБ Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. и с териториални поделения в страната, а по аргумент от алинея втора-териториалните поделения на Държавната агенция за бежанците са транзитни центрове - за регистрация, настаняване, медицинско изследване и провеждане на производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила, и на производство за предоставяне на международна закрила, регистрационно-приемателни центрове - за регистрация, настаняване, медицинско изследване, социално и медицинско подпомагане и провеждане на производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила, и на производство за предоставяне на международна закрила на чужденци; за настаняване на чужденци, подали молба за убежище. Транзитните и

регистрационно-приемателните центрове се откриват и закриват от Министерския съвет по предложение на председателя на Държавната агенция за бежанците, съгласувано с министъра на финансите, министъра на вътрешните работи, министъра на труда и социалната политика, министъра на правосъдието, министъра на външните работи, министъра на регионалното развитие и благоустройството, председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" и кмета на съответната община. Центровете по ал. 2 могат да бъдат от отворен или от затворен тип. В центрове от отворен тип могат да се създават отделни обособени помещения за непридружени малолетни и непълнолетни чужденци, търсещи международна закрила, както и отделни обособени помещения или части от затворен тип.

В чл. 23а. от Устройствения правилник на ДАБ е посочено, че при необходимост към транзитните и регистрационно-приемателните центрове може да се създават места за временно настаняване на чужденците, подали молба за международна закрила. Местата за настаняване по ал. 1 се откриват и закриват с решение на Министерския съвет по предложение на председателя на агенцията, а организацията на дейността и редът за настаняване в местата за настаняване по ал. 1 се определят от председателя на агенцията.

Събраните по делото доказателства сочат, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди- стрес, отчаяние, чувство за безпомощност и малоценност вследствие на незаконни фактически действия - задържане без правно основание в ПЗТ към ДАБ в периода от 12.12.2022 година до 20.01.2023 година

Действията по принудително настаняване на чужденеца са признати за незаконни с Разпореждане №399/13.01.2023 година, постановено по адм.дело № 267/2023 година по описа на АССГ, което не е обжалвано и ищецът е освободен от ПЗТ – С. на дата 20.01.2023 година. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че ищецът е бил настанен в помещение от затворен тип с Решение № РПЗТ-29/09.09.2023 година на Председател на ДАБ до окончателното приключване на производството за предоставяне на закрила или до отпадане на основанието, като с Решение № 11458/12.12.2022 година, постановено по адм. дело № 6414/2022 година по описа на ВАС е оставено в сила Решение № 2646/19.04.2022 година, постановено по адм. дело № 1259/2022 година по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на ищеца срещу Решение № 5173/20.12.2021 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, с което е отхвърлена молбата на търсещия закрила – ищец в настоящото производство за предоставяне на международна закрила. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност и с налагане на административни наказания.

В конкретния случай е налице само първата предпоставка на чл.1 от ЗОДОВ-принудителното настаняване на чужденеца в ПЗТ за периода от 12.12.2022 година до 13.01.2023 година е признато за незаконно и то е влязло в сила Разпореждане на

АССГ, постановено в производство по чл.250 от АПК, което Разпореждане не е обжалвано и е влязло в сила, като ищецът е освободен на дата 20.01.2023 година от ПЗТ- С..

Но наличието само на първата предпоставка- признато за незаконно фактическо действие по задържането на ищеца в ПЗТ не може да доведе до извод, че са налице и останалите, визирани в закона предпоставки, за да се присъди обезщетение на ищеца. Ищецът не доказва, че в периода от 12.12.2022 година до 20.01.2023 година същият е претърпял неимуществени вреди- стрес, отчаяние, безпомощност и чувство за малоценност. В тази насока цитираната от страна на процесуалния представител на ищеца съдебна практика на ВАС е неотнормима към спора, предмет на делото, защото тя касае задържане на лица със Заповеди за задържане на лица, а не действия по принудително настаняване на чужденци в ПЗТ.

Само простото твърдение за чувство за безпомощност, малоценност, стрес и отчаяние без никакви доказателства по делото не може да бъде основание да се ангажира отговорността на ответника по иска за твърдените неимуществени вреди.

Не налице соченото нарушение на чл.3 от ЕКЗПЧОС сочещ, че никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение или наказание, като твърденията на ищеца в исковата молба не са подкрепени с доказателства. Не се доказва се, че вредите са пряка и непосредствена последица от незаконното му лишаване от свобода в продължение на 40 дни вследствие на неосвобождаването му от ПЗТ след приключване на производството за предоставяне на международна закрила и по отношение на причинените вреди. Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите".е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени

загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и незаконосъобразните фактически действия по задържането на ищеца от ПЗТ. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Всичко това сочи на недоказаност и неоснователност на исковата претенция и същата следва да бъде отхвърлена .

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от 5000 лева от датата на увреждането -12.12.2022 година до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид недоказаността и неоснователността на иска за обезщетение, то и искът за заплащане на законната лихва от датата на увреждането 02.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл.10,ал. (2) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) Ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

На основание чл.10,ал.2 от ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати изплатеното от бюджета на съда възнаграждение за явяване на преводач в съдебно заседание в размер на 20 лева. В съответствие с нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 година, в сила от 03.12.2019 година, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от

съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. [норма Вярно е , че тази норма няма обратно](#) действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) в сила от 03.12.19 година с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 26.06.2023 година, след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ и безспорно следва да намери приложение в случая.

Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лева. В конкретната хипотеза, ответникът по иска е представляван от юрисконсулт, който е взел активно участие в производството, проведено е едно ъсдебно заседание и възнаграждението следва да бъде определено в размер от 100 лева/ който е справедлив и съответен на извършената от юрисконсулта правна защита по делото, като делото не представлява правна и фактическа сложност.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА З. В.- гражданин на А. срещу ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ КЪМ МС НА РБ за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 5000 лева вследствие незаконното му задържане в Център от Затворен тип към РПЦ- С. в продължение на 40 дни, признато за незаконно с Разпореждане № 399/13.01.2023 година, постановено по адм. дело № 267/2023 година по описа на АССГ за периода от 12.12.2022 година до 20.01.2023 година, както и законната лихва върху сумата, считано от 12.12.2022 година до окончателното изплащане

на сумата.

ОСЪЖДА З. В.- ГРАЖДАНИН НА А. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКАТА НА АССГ СУМАТА ОТ 20 ЛЕВА- ИЗПЛАТЕНО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА ПРЕВОДАЧ.

ОСЪЖДА З. В.- ГРАЖДАНИН НА А. ДА ЗАПЛАТИ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МС НА РБ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: